

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/12/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016200101
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1016200101.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Y. W. S. Y., bytom R., zastúpený: Mgr. Roman Kerak, advokát, Tomášikova 4, 821 03 Bratislava, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Prezídium policajného zboru, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. p. PPZ-HCP-BA2-2014/011161-016 zo dňa 19.11.2015, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/11/2016-60 zo dňa 10. októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/11/2016-60 zo dňa 10. októbra 2017 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

A)

1. Rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA6-390-011/2015-AV zo dňa 06.08.2015 Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, ako prvostupňový správny orgán, rozhodol podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z.z.“) o administratívnom vyhostení žalobcu na území Kamerunskej republiky a zároveň účastníkovi konania podľa § 82 ods. 3 písm. b/ zákona uložil zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov na dobu 5 rokov.

2. Vychádzal zo zistenia, že dňa 06.08.2015 v čase o 10.40 hod. bol účastník konania kontrolovaný hliadkou Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava na ulici Chorvátska 5, Bratislava a bol vyzvaný v zmysle § 75 ods. 1 písm. a/ zákona k preukázaniu svojej totožnosti a k oprávneniu pobytu na území SR. Nakoľko účastník konania nemohol hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť, bol predvedený

v zmysle ust. § 79 ods. 1 zákona na Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava. Z dôvodu, že účastník konania nie je držiteľom žiadneho platného cestovného dokladu a taktiež na základe dôvodného podozrenia, že účastník konania má na území SR neoprávnený pobyt bol v čase o 10.55 hod. predvedený v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 zákona v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení na správny orgán.

3. V prvostupňovom rozhodnutí poukázal na ust. § 81 ods. 1, 2, § 77 ods. 1, § 82 ods. 2 písm. a/, § 83 ods. 2 písm. b/, § 88 ods. 2, § 84 ods. 1 písm. d/ a § 82 ods. 3 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a považoval za potrebné v prípade účastníka konania toto oprávnenie využiť a tým zabezpečiť predchádzaniu obdobných skutkov, ktorými je priamo ohrozený verejný záujem. Správny orgán s poukazom na konanie účastníka konania z dôvodu predchádzania obdobným konaním účastníka konania považuje za potrebné uložiť zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov. Poukázal na čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uviedol, že preskúmal taktiež existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa Dohovoru, ktorý je multilaterálnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika signatárom a konštatuje, že nezistil dôvody brániace vyhosteniu účastníka konania, nakoľko rozhodnutie správneho orgánu je v súlade s uvedeným Dohovorom. Taktiež dospel k záveru, že neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rešpektovať súkromný a rodinný život účastníka konania v zmysle čl. 8 Dohovoru.

4. Správny orgán konštatoval, že na základe vydaného uznesenia pod č. 49P/166/2013 Okresným súdom Bratislava II, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.09.2013, ktorého obsahom je skutočnosť, že súd vydal predbežné opatrenie s nasledovným znením: „Otec je povinný odovzdať maloletého Y. S. Y. Y. W., nar. XX.XX.XXXX do starostlivosti matky.“ Správny orgán postupoval v súlade s § 55 ods. 2 Správneho poriadku, pretože účastník konania porušuje všeobecne záväznú právne predpisy týkajúce sa upravovania pobytov štátnych príslušníkov tretích krajín a tým spôsobuje hrozbu pre verejnosť, nakoľko nie je známa jeho totožnosť a minulosť účastníka konania. Správny orgán považuje za všeobecný záujem skutočnosť, riadne dodržiavanie predpisov upravujúcich pobyt štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nie sú držiteľmi platných cestovných dokladov a ktorí sa na území členských štátov pohybujú bez potrebného oprávnenia.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 06.08.2015 podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím zo dňa 19.11.2015 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

6. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nesúhlasí s námietkou účastníka konania o tom, že rozhodnutie je nezákonné a v plnej miere nepreskúmateľné a účelovo bola vytvorená situácia na to, aby účastník konania bol zaistený a následne vyhostený a nie je pravdou, že účastník konania nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť. Vo výroku napadnutého prvostupňového rozhodnutia je presne uvedené zákonné ustanovenie právneho predpisu zákona č. 404/2011 Z. z., na základe ktorého správny orgán rozhodol o administratívnom vyhostení účastníka konania. Výrok je formulovaný jasne, stručne a určito, je zrozumiteľný a obsahuje povinné obsahové náležitosti. Z výroku rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový orgán administratívne vyhostuje účastníka konania podľa § 82 ods. písm. b/ zákona na územie Kamerunskej republiky a podľa tohto ustanovenia policajný útvar vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území SR.

7. Žalovaný uviedol, že účastník konania mal udelený trvalý pobyt na území SR na účel zlúčenia rodiny odo dňa 09.02.2010 do 09.02.2015. Prvostupňový orgán dňa 21.03.2014 začal správne konanie vo veci zrušenia trvalého pobytu účastníka konania na území SR z dôvodu, že pominul účel (manželia nevedú spoločný rodinný život), na základe ktorého mal účastník konania udelený trvalý pobyt na území SR. Prvostupňový orgán vydal dňa 14.04.2014 rozhodnutie, ktorým zrušil trvalý pobyt účastníka konania podľa ustanovenia § 50 ods. 1 písm. d/ zákona a určil účastníkovi konania lehotu 30 dní na vycestovanie od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.05.2014, teda účastníka konania mal vycestovať z územia SR do 08.06.2014. Na základe uvedeného nemôže súhlasiť žalovaný s námietkou účastníka konania o tom, že na území SR nebol neoprávnené a objektívne nemohol za to, že počas väzby mu uplynula platnosť oprávnenia pobytu, nakoľko účastníkovi konania bol právoplatne zrušený pobyt na území SR ku dňu 09.05.2014, odkedy začala plynúť pre účastníka konania 30 dňová lehotu na vycestovanie, ktorá uplynula dňa 08.06.2014, teda účastník konania v čase, keď bol vzatý do väzby dňa 06.08.2014 na území SR sa už nachádzal neoprávnené.

8. Žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí pri určení zákazu vstupu na území

všetkých členských štátov na dobu 5 rokov využil oprávnenie podľa § 82 ods. 3 písm. b/ zákona, aby zabezpečil predchádzanie obdobných skutkov, ktorým je priamo ohrozený verejný záujem a uvádza, že s poukazom na konanie účastníka konania z dôvodu predchádzania obdobným konaním považoval za potrebné uložiť zákaz vstupu na území všetkých členských štátov.

II.

Konanie na krajskom súde

9. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 191 ods. 1 písm. c, d, f, zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil obe rozhodnutia a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

10. Krajský súd sa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia uviedol, že s námietkou žalobcu, týkajúcou sa tvrdenia prvostupňového a odvolacieho správneho orgánu o tom, že žalobca nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť pri kontrole hliadkou PZ, že s touto námietkou nesúhlasí, pretože podľa § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. policajt je oprávnený vyzvať osobu, ak je to potrebné na plnenie úloh podľa tohto zákona, aby preukázala svoju totožnosť dokladom totožnosti. Taktiež podľa § 75 ods. 1 písm. a/ zákona policajný útvar je oprávnený vykonávať kontrolu oprávnenosti pobytu, plnenia podmienok pobytu a dodržiavania povinnosti cudzinca podľa tohto zákona a podľa § 75 ods. 2 písm. b/ zákona pri výkone kontroly podľa odseku 1 je policajt oprávnený požadovať preukázanie totožnosti a vyžadovať vysvetlenie ku skutočnostiam, ktoré sú predmetom kontroly. Podľa § 111 ods. 1 písm. c/ zákona štátny príslušník tretej krajiny je povinný preukázať na požiadanie policajta totožnosť a oprávnenosť pobytu predložením platného cestovného dokladu a dokladu o pobyte alebo identifikačného preukazu vydaného ministerstvom zahraničných vecí osobám požívajúcim diplomatické výsady a imunitu podľa medzinárodného práva. Na žalobcu ako štátneho príslušníka tretej krajiny sa vzťahujú osobitné ustanovenia zákona, ktorý upravuje práva a povinnosti uvedeného okruhu subjektov čo bolo v súlade s ústavou. Preto súd konštatuje, že postup príslušníkov hliadky Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava, aby žalobca preukázal svoju totožnosť a vysvetlil skutočnosti, ktoré boli predmetom kontroly, bol v súlade s uvedenými ustanoveniami zákonom.

11. K námietke žalobcu, že nemal vedomosť o vydaní rozhodnutia, ktorým mu bol zrušený trvalý pobyt ku dňu 09.05.2014, kedy mu začala plynúť lehota na vycestovanie, pretože sa vtom čase nenachádzal na území SR, čo preukázal Protokolom o prevzatí/odovzdaní osoby zo dňa 06.08.2014 (č. l. 17 súdneho spisu), uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. OTp/827/2014-99 bol žalobca dnom 06.08.2014 zobratý do väzby (č. l. 18 súdneho spisu) uviedol, že táto námietka je opodstatnená. S poukazom na uvedené žalobcovi nebolo umožnené dobrovoľne opustiť územie SR. Krajský súd uviedol, že vyzval žalovaného Výzvou na vyjadrenie a predloženie spisov, ktorá bola žalovanému doručená dňa 10.03.2016, aby súdu predložil úplný žumalizovaný a originálny zväzok listín, týkajúcich sa vecí, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí. Krajský súd konštatoval, že túto povinnosť si žalovaný nespĺnil a súdu nedoručil rozhodnutie o zrušení trvalého pobytu žalobcu napriek tomu, že v rozhodnutiach sa na toto rozhodnutie odvolával. Krajský súd z uvedeného dôvodu považoval obe rozhodnutia za nepreskúmateľné.

12. S námietkou žalobcu týkajúcou sa toho, že nie zrejme aká pohnútkou viedla správny orgán k tomu, že žalobcovi uložil zákaz vstupu do členských krajín v maximálnej výmere sa krajský súd stotožnil, nakoľko z oboch rozhodnutí orgánov verejnej správy nie je zrejme prečo mu bol uložený zákaz vstupu do členských krajín na dobu 5 rokov, v tejto časti je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné, nakoľko správne orgány neuviedli dôvody, na základe ktorých k takémuto zákazu dospeli.

13. Námietku žalobcu, že napadnutým rozhodnutím sa zásadne a neprimerane zasiahne do súkromného a rodinného života žalobcu a jeho maloletého syna a správny orgán na túto skutočnosť ani neprihliadol, krajský súd uviedol, že táto námietka nie je opodstatnená a napadnutými rozhodnutiami nebol porušený čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeným v napadnutom rozhodnutí žalovaného, že práve konanie žalobcu bolo v rozpore s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru a Dohovorom o právach dieťaťa, keď dva krát bez vedomia matky odviezol dieťa z miesta obvyklého pobytu a vystavil ho ohrozeniu zdravia, psychickej ujme. Pripomenul mu jeho správanie voči synovi a skutočnosti, ktoré viedli k vydaniu rozsudku Okresného súdu Bratislava II. č. k. 49P/144/2013-83 cit.: „že starostlivosť o dieťa zabezpečuje matka, nakoľko zo strany otca, ktorý sa konania nezúčastnil, nebola vznesená žiadna

výhrada voči matke v tomto smere, súd návrhu v časti zverenia dieťaťa do osobnej starostlivosti matky vyhovel s prihliadnutím na skutočnosť, že matka má vytvorené podmienky, s dieťaťom býva u svojej matky, ktorá jej pomáha. Napokon otec napriek tomu, že má vedomosť o prebiehajúcim konaní, sa na pojednávanie nedostavil, zmenil miesto pobytu bez jeho oznámenia súdu, jeho konanie možno posudzovať len ako nezájum o dieťa. Pokiaľ ide o návrh matky na určenie, že matka je oprávnená maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, súd návrhu vyhovel majúc za to, že pokiaľ zabezpečuje starostlivosť o dieťa výhradne matka, pričom v priebehu konania došlo k udalostiam spočívajúcim v nevhodnom a neuváženom správaní otca, ktorý dieťa bez súhlasu matky odviezol mimo územia SR, je takéto rozhodnutie nesporne v záujme dieťaťa.“ Taktiež pripomenul žalobcovi, že mu bolo preukázané unesenie syna z bytu jeho starej matky, ktorú aj fyzicky napadol a z tohto dôvodu je voči nemu vedené trestné konanie na Okresnom súde Bratislava II.

14. K námietke žalobcu ohľadne vylúčenia odkladného účinku odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu podľa § 55 ods. 2 Správneho poriadku a tým porušeniu § 87 ods. 8 posledná veta zákona krajský súd uviedol, že s touto námietkou sa stotožňuje. Prvostupňový orgán v rozpore s § 87 ods. 8 posledná veta vylúčil odkladný účinok odvolania, pretože žalobca je rodinným príslušníkom občana Únie podľa § 2 ods. 5 písm. b/ zákona.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené potom krajský súd žalobe ako dôvodnej vyhovel a podľa § 191 písm. c, d, f, S. s. p. napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

16. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť.

17. Sťažovateľ v súlade s § 445 ods. 1 písm. g) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd vo svojom rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia.

18. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že aj napriek tomu, že vyzval žalovaného výzvou, ktorá bola doručená na uvedený orgán dňa 10.03.2016, aby súdu predložil úplný žurnalizovaný a originálny zväzok listín, týkajúci sa veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí, žalovaný správny orgán tak neurobil a súdu nedoložil rozhodnutie o zrušení povolenia na pobyt. Poukázal na to, že výzva na vyjadrenie k žalobe a predloženie spisov bola žalovanému doručená dňa 16.03.2016. Žalovaný postupoval v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami a v stanovenej lehote doručil Krajskému súdu vyjadrenie k žalobe č. PPZ-HCP-BA2-2016/004779-005 zo dňa 31.03.2016 spolu s príslušnými spismi obidvoch správnych orgánov. Keďže sa vec týkala rozhodnutia o administratívnom vyhostení č.: PPZ-HCP-BA6-390-011/2015-AV a rozhodnutia o odvolaní stým súvisiacim č.: PPZ-HCP-BA2-2014/011161-016, prílohu výzvy tvorili tieto dva kompletne žurnalizované spisové materiály. Čo sa týka konkrétneho rozhodnutia o zrušení trvalého pobytu súd o jeho doručenie výslovne nežiadal a nežiadal ani o doplnenie výzvy. Žalovaný preto nesúhlasí s tým, že si nespĺnil súdom uloženú povinnosť.

19. K názoru krajského súdu, že mu nie je zrejmé z akého dôvodu žalovaný uložil žalobcovi zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov na dobu 5 rokov, a preto považuje v tejto časti rozhodnutie za nepreskúmateľné uviedol, že vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol podrobne všetky okolnosti prípadu. Poukázal na to, že žalobca je osobou, ktorá má obmedzený kontakt so svojim synom. Uznesením č. 49P/144/2013-8 zo dňa 16.09.2013 bolo vydané predbežné opatrenie o predbežnom zverení dieťaťa matke a otcovi bolo zakázané vycestovať so synom do zahraničia. Žalobca toto opatrenie nerešpektoval a vycestoval so synom do zahraničia a zdržiaval sa s ním na neznámych miestach. Zároveň bolo v predmetných rozhodnutiach, ako aj vo vyjadrení k žalobe uvedené, že: „Správny orgán I. stupňa zároveň uvádza, že využil svoje oprávnenie a v prípade žalobcu v rozhodnutí určil zákaz vstupu podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. z dôvodu, aby zabezpečil predchádzanie obdobných skutkov, ktorými je priamo ohrozený verejný záujem. S poukazom na konanie žalobcu a z dôvodu predchádzania obdobným konaniam považoval za potrebné uložiť zákaz vstupu aj na územie všetkých členských štátov.“

Z uvedených dôvodov zastáva názor, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, preto navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a žalobu žalobcu zamietnuť.

B)

20. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny, ktorý je založený na správnom právnom posúdení, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

21. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.10.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

22. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým tento zrušil rozhodnutie žalovaného č. p. PPZ-HCP-BA2-2014/011161-016 zo dňa 19.11.2015, ako aj prvostupňové rozhodnutie č.p. : PPZ-HCP-BA6-390-011/2015-AV zo dňa 06.08.2015 Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava, ktorý rozhodol podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z.z.“) o administratívnom vyhostení žalobcu na územie Kamerunskej republiky a zároveň žalobcovi podľa § 82 ods. 3 písm. b/ zákona uložil zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov na dobu 5 rokov.

23. Preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalovaného - sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. j/ č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z.z.“), na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením verejného poriadku porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

Podľa § 2 ods. 5 zákona, rodinným príslušníkom občana Únie je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je

a/ manžel,

b/ jeho dieťa mladšie ako 21 rokov, jeho nezaopatrené dieťa a takéto deti jeho manžela,

c/ jeho závislý priamy príbuzný v zostupnej alebo vzostupnej línii a takáto osoba jeho manžela,

d/ akýkoľvek iný rodinný príslušník, na ktorého sa nevzťahujú písmená a/ až c/ a je nezaopatrenou osobou krajiny, z ktorej prichádza,

e/ akýkoľvek iný rodinný príslušník, na ktorého sa nevzťahujú písmená a/ až c/ a je členom jeho domácnosti,

f/ akýkoľvek iný rodinný príslušník, na ktorého sa nevzťahujú písmená a/ až c/ a je z vážnych zdravotných dôvodov odkázaný na jeho starostlivosť,

g/ jeho partner, s ktorým má občan Únie trvalý, riadne osvedčený vzťah,

h/ štátny príslušník tretej krajiny s právom pobytu v rovnakom členskom štáte, v ktorom má občan Únie právo pobytu a občanom Únie je štátny občan Slovenskej republiky, s ktorým sa štátny príslušník tretej krajiny navráti na pobyt alebo sa k nemu pripája na pobyt späť na území Slovenskej republiky a spĺňa niektorú z podmienok uvedených v písmenách a/ až g/ vo vzťahu k štátnemu občanovi Slovenskej republiky.

Podľa § 77 ods. 1 zákona, administratívne rozhodnutie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu,

krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktoré ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

Podľa § 87 ods. 8 posledná veta zákona, Policajný útvar nesmie vylúčiť odkladný účinok odvolania proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení občana Únie alebo rodinného príslušníka občana Únie.

Podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona, policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa § 82 ods. 2 písm. b/ zákona, policajný útvar môže v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uložiť zákaz vstupu podľa odseku 1 písm. b/ až k/ na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 120 ods. 1 zákona, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať prepísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 55 ods. 2 Správneho poriadku, ak to vyžaduje naliehavý všeobecný záujem alebo ak je nebezpečenstvo, že odklad výkonu rozhodnutia utrpí účastník konania alebo niekto iný nenahraditeľnú ujmu, môže správny orgán odkladný účinok vylúčiť; naliehavosť treba odôvodniť. Odkladný účinok nemožno vylúčiť, ak tak ustanovuje osobitný zákon.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

24. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa, ktoré spočívali v nesprávnom právnom posúdení veci sú nedôvodné.

25. Vo vzťahu k uvedenej námietke dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí

kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

26. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

27. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci.

28. Dôvodom zrušenia napadnutých rozhodnutí žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu bolo, že krajský súd vyhodnotil za dôvodnú námietku žalobcu, že nemal vedomosť o vydaní rozhodnutia, ktorým mu bol zrušený trvalý pobyt ku dňu 09.05.2014, kedy mu začala plynúť lehota na vycestovanie, pretože sa vtom čase nenachádzal na území SR, čo preukázal Protokolom o prevzatí/odovzdaní osoby zo dňa 06.08.2014 (č. l. 17 súdneho spisu), uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. OTp/827/2014-99 bol žalobca dňom 06.08.2014 zobrať do väzby (č. l. 18 súdneho spisu). Krajský súd uzavrel, že poukazom na uvedené žalobcovi nebolo umožnené dobrovoľne opustiť územie SR. S týmto záverom sa kasačný súd stotožnil. Ako z obsahu súdneho spisu vyplýva, krajský súd vyzval dňa 22.02.2016 žalovaného na vyjadrenie k žalobe, kde nepochybne uvedená námietka pod III body 6-8 uvedená bola, súčasne ho vyzval na predloženie spisu, týkajúceho sa predmetnej veci, s tým že žalovaného poučil, aby súdu predložil úplný žurnalizovaný a originálny zväzok listín, týkajúcich sa veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí.

29. Pokiaľ teda sťažovateľ namieta, že postupoval v súlade s pokynmi krajského súdu a tomuto dodatočne vyčítal, že ho nevyzval na predloženie rozhodnutia o zrušení trvalého pobytu, táto námietka nemohla obstať, lebo ako kasačný súd vyššie uviedol, nemal pochybnosť o tom, že žalovanému bola doručená výzva na vyjadrenie sa k žalobe žalobcu, kde takáto námietka uplatnená bola, a preto výzvu krajského súdu, že žalovaný sa mal žalobe vyjadriť a súčasne mal doručiť úplný žurnalizovaný a originálny zväzok listín, týkajúcich sa veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí bolo nepochybne potrebné vykladať tak, že žalovaný mal doručiť súdu originály dokladov o doručení rozhodnutí týkajúce sa predmetnej veci vrátane rozhodnutia o zrušení trvalého pobytu žalobcu, nakoľko žalovaný sa vo svojich rozhodnutiach o administratívnom vyhostení na toto rozhodnutie o zrušení trvalého pobytu žalobcovi odvolával.

30. Námietka sťažovateľa, že krajský súd ho výslovne nepožiadaval o doručenie takéhoto rozhodnutia preto nemohla obstať.

31. Pokiaľ teda krajský súd konštatoval, že v tejto časti sú obe rozhodnutia nepreskúmateľné, kasačný súd sa s jeho záverom stotožnil.

Za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom nemožno považovať rozhodnutie, ktoré je zrozumiteľné iba pre správny orgán, ktorý ho vydal; najmä ak ide o rozhodnutie, ktoré samo osebe znamená prekážku výkonu vybraných činností. R 3/2014

Rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné a treba ho zrušiť aj vtedy, ak správny orgán svoje rozhodnutie neodôvodnil vôbec, hoci dôvody jeho rozhodnutia možno vyvodíť z obsahu

administratívneho spisu. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, lebo rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania, najmä ak sa ním účastníkovi ukladá konkrétna povinnosť. R 33/2006

Správny orgán, aj keď má možnosť rozhodnúť podľa vlastnej úvahy, či odíme cestovný doklad občanovi alebo nie, nemôže rozhodnúť automaticky bez toho, aby nemal k svojmu rozhodnutiu dostatočné podklady. Pokiaľ by tak postupoval, konal by v rozpore so zákonom č. 71/1967 Zb., ktorý ho zaväzuje postupovať v súlade so zákonom, teda pri konečnom rozhodnutí vychádzať z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. R 75/2000

32. K námietke sťažovateľa, že z jeho vyjadrení dostatočne vyplýva z akého dôvodu, uložil zákaz vstupu žalobcovi do členských krajín na dobu 5 rokov kasačný súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že takéto dôvody nevyplývajú zo samotného rozhodnutia, a tento nedostatok nebolo možné konvalidovať dodatočným vyjadrením k žalobe, ako učinil žalovaný. Z rozhodnutí orgánov verejnej správy nie je totiž zrejmé, prečo mu bol uložený zákaz vstupu v maximálnej možnej miere, a preto súhlasí s názorom krajského súdu, že v tejto časti je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné nakoľko neuviedol dôvody, ktoré ho viedli k uloženiu takéhoto zákazu. Odkaz žalovaného na verejný záujem a predchádzanie obdobným konaniam, rozhodne atribúty riadneho, presvedčivého odôvodnenia zákazu vstupu žalobcovi do členských krajín na dobu 5 rokov nenapĺňa.

33. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

34. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov tohto konania priznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

35. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.